

keď si mama a otec ľukajú
päsťami, je to DESIVÉ

MEGA!

Porazil ma
papagáj!

RODIČIA SA MI VYMKLI SPOD KONTROLY

pán
Fazuľa

Ben
a Benny

otcovo
"zábavné"
tričko

miláčik
učiteľov

Pete Johnson

FRAGMENT

Rodičia sa mi vymkli spod kontroly

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Pete Johnson

Rodičia sa mi vymkli spod kontroly – e-kniha

Copyright © Albatros Media, 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Na pár sekúnd som prestal *dýchať*. Maddy určite tiež.

Pretože po schodoch schádzal môj otec, ktorý mal oblečené...

Prepáč, na chvíľu musím prestať.

Tá čistá hrôza, ktorú ti idem práve opísať, na mňa opäť doľahla.

No už som pokojnejší a pripravený všetko ti porozprávať.

Otec schádzal frajerským krokom zo schodov a na sebe mal to ohavné zábavné (!) žlté tričko a obtiahnuté červené kožené nohavice.

No krv v žilách mi stuhla až pri pohľade na vec, ktorú mal na hlave.

Šiltovku so zlatým logom, nasadenú naopak...

Text copyright © Pete Johnson, 2013
Artwork © Nikalas Catlow
Published by arrangement with Random House Children's
Publishers UK, a division of The Random House Group Limited.
Translation © Kristína Horková, 2018

ISBN e-knihy 978-80-566-0789-3
ISBN tištěné verze 978-80-566-0678-0

RODIČIA
SA MI
VYMKLI
SPOD
KONTROLY

The title is presented in a bold, hand-drawn, sans-serif font. The words are stacked vertically: 'RODIČIA' at the top, followed by 'SA MI' with a star on each side, 'VYMKLI' in a larger font size, 'SPOD' with a star on each side, and 'KONTROLY' at the bottom. The entire text is contained within a grey, fan-shaped graphic that radiates from a point at the bottom, creating a sense of motion or explosion.

Pete Johnson

FRAGMENT

Túto knihu s veľkou vďakou venujem svojej
skvelej editorke Natalie Dohertyovej.

A svojmu synovcovi Harrymu Birchovi,
ktorý si príbeh vypočul ako prvý.

Dôležitý oznam

Tento denník nič nezveličuje.

Občas môže znieť trochu neuveriteľne, no mne sa to všetko naozaj stalo.

A môže sa to stať aj tebe. Vlastne, asi sa ti to aj stane.

Nerob si však kvôli tomu starosti.

Máš predsa mňa – a ja ti pomôžem. Navrhujem, aby si si môj denník prečítal dvakrát. Prvýkrát len sed' a užívaj si ho, a ak sa zasmieješ na niektorých mojich vtipoch, urobíš mi veľkú radosť.

Druhýkrát sa posaď vzpriamene a sústreď sa. Možno si budeš chcieť robiť poznámky. Po prečítaní budeš presne vedieť, čo robiť, keď sa tvoji rodičia...

Ale nepredbiehajme. Nateraz končím a vidíme sa na ďalšej strane.

zabávač Louis

Rodičia sa učia nové slovička

Piatok 20. septembra

18.00

Mama a otec sa práve obšmietajú okolo dverí do mojej izby. V minulosti jednoducho napochodovali dovnútra a sledovali, ako si robím domáce úlohy.

Nikdy ma nenechávali samého. Vždy, keď som zodvihol zrak, stáli tam. Dokonca aj keď som sedel na záchode – ak som tam bol dlhšie ako tri minúty, zavolali na mňa: *Si v poriadku? a: Dúfam, že tam robíš niečo náučné.*

Rodičovská nevoľnosť. Presne tým som trpel.

Až pokiaľ si neuvedomili, že na mňa príliš tlačili, a nezmenili svoje správanie. Teraz sa len potichu ohlásia odo dverí.

„Tak, Louis, ako ide opakovanie?“ spýtal sa otec.

Nemohol som im povedať pravdu. Pred krutou realitou života ich radšej chránim. (No o tom ti, milý denníček, poviem neskôr.) A tak som iba nejasne odvetil: „Och, celkom dobre.“

„Mimochodom, môj nový šéf sa dnes zastaví na večeru.“

„Ten je ale rýchly,“ povedal som. „Stavím sa, že sa sám pozval.“

Otec sa mierne usmial. „Niečo také.“

„A tiež sa stavím, že vyzerá ako tri dni po smrti,“ pokračoval som, „ako tvoj predchádzajúci šéf.“

„V tom sa teda mylíš,“ povedal otec. „Je celkom mladý. Jednoducho chce všetkých svojich manažérov a ich rodiny spoznať aj neformálne.“ Otec sa opäť usmial. „Dnes sme tými šťastnými my.“

„Bude tu o siedmej,“ povedala mama.

„Tolké nadšenie asi nevydržím,“ odvetil som.

Potom mi hlavou preletela hrozná myšlienka. „Nemusím si dať oblek, však?“

„Iba na pár hodín,“ ozvala sa mama.

Hlasno som vzdychol. „Určite budete chcieť, aby som sa mu pri príchode uklonil a hádzal naňho lupene kvetov.“

„Stačí, keď budeš sám sebou,“ povedal otec.
„Naozaj?“ zaškeril som sa.
„No, viac-menej,“ dodal otec váhavo.

18.15

Moji rodičia odišli, a tak ti môžem prezradiť, čo pred nimi tajím.

Minulý týždeň sme písali veľkú písomku z dejepisu, ktorú musel absolvovať každý žiak v mojom ročníku. A teraz bolo v hornom rohu testu krvavočervenou farbou napísané moje hodnotenie.

Získal som 4 %.

Ak sa na to pozriem z tej lepšej stránky, je to lepšie ako 3 % – a to už ani nehovorím o 2 %. A takisto sa môžem zvrchu pozeráť na všetkých, čo mali 1 %.

Lenže toľko nedostal nikto. Ja som mal najmenej. Cítil som sa fakt nanič.

Som na tejto škole len dva týždne a v dejepise sme oveľa viac popredu ako v mojej predchádzajúcej škole (tam sme ešte s osemnástym storočím ani nezačali, zatiaľ čo tu už majú väčšinu prebratú, ak by ťa to čo i len trochu zaujímalo – ale myslím, že to nehrozí).

Povedali mi však, že si písomku môžem zopakovať budúci utorok. Lenže moji rodičia

žijú v predstave, že budúci týždeň bude môj prvý pokus.

V škole očakávajú, že teraz celý svoj voľný čas strávim brodením sa tými hromadami poznámok, ktoré som dostal, aby som ich dobehol. Už len pri pohľade na ne ma rozbolí hlava.

Navyše mám obrovský problém. Trpím jednou veľmi vzácnou chorobou. Som vážne alergický na domáce úlohy.

Minulý týždeň som nedbanlivo vytiahol učebnicu matematiky a okamžite ma začala páliť tvár. Hneď na druhý deň ráno sa na nej usadil obrovský červený pupák. Takže odvtedy sa vyhýbam domácim úlohám, len aby som si chránil pokožku.

No mám aj dobré správy, úžasné správy, fenomená... No, vieš si predstaviť. Škola už pre mňa nič neznamena. V skutočnosti by som mohol pokojne odísť aj dnes. Koniec-koncov, naučil som sa abecedu a viem napočítať približne do štyroch a to je všetko, čo potrebujem pre svoj skutočný život – na rozosmievanie ľudí.

Dokonca aj pri písaní tohto denníčka rozmýšľam, čo vtipné by som ti povedal. Neustále myslím iba na vtipy. Preto existuje iba

jedna práca, ktorá je pre mňa vhodná. Zároveň je to aj jediná práca, ktorú by som skutočne chcel robiť. Byť zabávačom.

Neprestanem sa snažiť, až kým nebudem mať prinajmenšom svoju vlastnú televíznu reláciu. (Tiež by som rád zašiel občas v sobotu večer von, no v tomto bode som otvorený diskusii.)

Neveril by si, ale minulé leto bol môj sen na dosah ruky. Takmer som účinkoval v televíznej šou *Zajtrajšie hviezdy*. Preplavil som sa prvými kolami. Dostal som sa až do finále, no do televízneho natáčania som už nepostúpil. Najprv všetko vyzeralo tak sľubne, no potom zrazu *puf* a bol koniec.

Aj tak, moja agentka povedala, že už len fakt, že som sa dostal tak blízko svojho sna, dokázal, že už viac nie som amatérom. Nie, teraz som poloprofesionál.

Ach, áno, mám agentku. Ba čo viac, som jej jediný klient. Volá sa Maddy a má toľko rokov ako ja (no chodí do inej školy).

Spoznali sme sa na dramatickom krúžku. Tam mi Maddy povedala, že odkedy sa pamätá, vždy chcela byť herečkou. Dokonca aj dostala úžasnú rolu: Nancy v *Oliverovi*! No predtým než vyšla na scénu, všetko úplne

ovracala. Nakoniec musela jej rolu zahrať náhradníčka.

Vtedy zistila, že s takouto trémou sa ako herečka ďaleko nedostane. A tak všetku svoju energiu venuje hľadaniu nových talentov.

Presne tak objavila aj mňa.

Verí, že čoskoro sa okolo mňa začnú diať neuveriteľné veci.

A ja tiež.

Želám si len, aby si trochu pohli... Ale už na mňa hučí mama, aby som sa prezliekol do obleku.

Ozvem sa neskôr.

21.30

Sedel som tam v obleku, v ktorom som bol narvaný ako moriak, a na tvári som mal nasadený úsmev. Môj malý brat, Elliot, mal tiež oblek. Takisto aj oco, zatiaľ čo mama dokonca vytiahla svoje nóbl perly.

Potom sa dotrepať otcov šéf so svojou veľmi peknou ženou Mariou. Ten chlapík mal strapaté vlasy, na sebe ošúchanú koženú bundu, obtiahnuté džínsy a suprové tenisky – úplne nevhodné oblečenie na dnešnú večeru.

Musel sa cítiť fakt trápne, no zo spôsobu, akým k nám s Elliotom podišiel a povedal *čau*,

chalani, ja som Rup, by ste to nikdy nezistili. Ťukli sme si pästami. Pri ktoromkoľvek inom dospelom by to bolo za hranicou trápnosti, no pri Rupovi nie, pravdepodobne preto, lebo sa po našom dome niesol ako rocková hviezda.

Otec má na záhrade chatku, z ktorej si urobil pracovňu. Očakával som, že sa tam s Rupom zavrú a budú točiť o obchode. Namiesto toho sa však Rup bavil so mnou a Elliotom, pričom otcovi hovoril: „Mladí sú naša budúcnosť, preto s nimi musíme držať krok. Sú to strašne dôležití ľudia.“

Potom Rup spustil prúd otázok na jedného *strašne dôležitého človeka*, čiže na mňa. Keď sa ma pýtal na moje obľúbené predmety v škole, odpovedal som: „Lámanie ceruziek karate sekmi a otravovanie učiteľov.“ Rup sa tak rozosmial, až takmer spadol zo stoličky.

Od toho momentu sa mi páčil ešte viac.

„Si vtipný chalan,“ povedal a súhlasne na mňa namieril prstom. Potom ukázal na ocka. „A ty robíš v našej spoločnosti už dvadsať rokov.“

„Presne tak,“ povedal ocko trochu hanblivo. Dal si dole kravatu a vyhrnul si rukávy, aby sa Rup necítil neprijemne, čo bolo od neho dosť milé. „Samozrejme, postupoval som úplne od nuly.“

„A odvtedy ide stále hore,“ povedal som, aby som ocka trochu podporil. „Preto sme sa sem museli presťahovať.“

„Určite to pre vás nie je jednoduché,“ zapojila sa mama a otočila sa k Rupovi, „len pred pár mesiacmi vás do spoločnosti hodili ako do vody...“

„Preto sa spolieham na ľudí, ako je váš manžel,“ prerušil ju Rup. „Na ľudí s takými ohromnými skúsenosťami.“

„Dúfam,“ povedal ocko, „že len taktne nenarážaš na môj vek.“ Obaja s Rupom sa na tom dobre zasmiali.

Potom Rup povedal ockovi: „Spolu túto spoločnosť obrátíme hore nohami. Mnoho ľudí tu už príliš dlho nerobí žiadne pokroky. Trochu ich prebudíme.“ Uškrnul sa na ocka. „Si pripravený na jazdu svojho života?“

Ocko povedal, že určite áno. Páčilo sa mi, že Rup vedel aj o práci rozprávať vzrušujúco.

Po tom, ako Rup a Maria odišli do svojho *hniezdočka* (ako to nazval Rup), povedal som ockovi: „Rupa očividne netrápilo, že si zabudol dať oblek.“

„Prečo by ho to malo trápiť?“ odvetil ocko dosť trpkým tónom. Asi to myslel tak, že keďže je Rup šéf, môže si obliecť, čo len chce.

„Rup vyzeral mega mlado, však?“ povedal som. „Koľko má rokov?“

„Dvadsaťdeväť,“ vyhrkol otec tak rýchlo ako ešte nikdy.

„Podľa mňa je Rup najlepší šéf, akého si kedy mal, však?“

Otec len zavrčal. Nevyzeral ani zďaleka tak šťastne, ako keď tu bol Rup. Aby som ho rozveselil, povedal som: „Hej, oci, zajtra máš narodky.“

Nezdalo sa však, že by ho to rozveselilo.

Sobota 21. septembra

16.30

Ocko má narodky. Dal som mu škatuľu sušienok a futbalku, ktorá pri kopnutí vyhráva melódiu. Viem, rozmaznávam ho.

Ešte pred dvadsiatimi minútami si to dosť užíval. A potom si spomenul, kto sa má o malú chvíľu zastaviť na čaj: moji starí rodičia – jeho rodičia.

Starká ovláda štyri jazyky, no nikdy v nich nepovie nič veselé. Starký je o trochu menej pochmúrny, no z moderného života nie je príliš nadšený, so starkou ho proste neznášajú. Keby mohli, vymenili by ho za úplne iné obdobie.

A takisto nikdy nevymeškajú príležitosť, aby mohli mňa alebo Elliota za niečo vyhrešiť.

„Ak mi starká ešte raz prikáže, aby som si dal lakte dole zo stola, alebo sa ma spýta, či som si dnes umyl ruky, poviem jej, nech sa stará o seba. Ja sa jej nepýtam, či si *ona* ruky umyla.“

„Nepovieš ani slovo,“ povedala mama pevne. „Budeš sa snažiť ich pochopiť a... Nenavštevujú nás až tak často.“

Potom ocko nie príliš nadšene vyhlásil: „Už sú tu.“

19.25

„Tak, Louis,“ začala starká a jej parfum, ktorý mi vždy pripomína sprej proti hmyzu, ma zasiahol ako jedovatý plyn, „už si sa zabýval v novej škole?“

„Ach, áno, som úplne zabývaný,“ odvetil som, dúfajúc, že zmeníme tému.

No starká sa jej držala. „Ako vychádzaš s učiteľmi?“ spýtala sa.

„Vychádzam s nimi dobre,“ povedal som, „som známym miláčikom všetkých učiteľov. Držia ma v kletke v kúte triedy.“

Podľa mňa to bol dobrý vtip, no starká vyzerala zmätene. „Držia ťa v kletke...“ začala. „Nerozumiem tomu, čo mi vravíš.“

„To bol vtip,“ povedal starký, ktorý vyzeral ako stopársky pes, čo práve prišiel na niečo veľmi zlé.

„Dobrý postreh, starký,“ povedal som. „Mám pre teba aj ďalší. Čo povedal policajt svojmu zadku? V mene záchoda ťa zatýkam. Chápeš?“

Starký sa naozaj zasmial: vŕzgajúcim, hrdzavým smiechom. Požiadal mňa a Elliota, nech k nemu podídeme. Obom nám podal šuštavú desaťdolarovú bankovku. Nie je držgroš, to sa musí nechať.

„Super, starký, to je úžasné!“ skríkol Elliot.

Starký sa hned zarazil. „Tým, že používaš slovo *úžasný* tak neuvážene, znevažuješ anglický jazyk. Veľkolepá vyhládka môže byť úžasná alebo...“

Starký by mohol takto mlieť donekonečna, no našťastie ho starká prerušila, keď vyhlásila nasledovné: „Neuveríš, čo som dnes našla.“ Čakal som, že vytiahne nejaké zlaté mince alebo dlho stratené dedičstvo, ktoré by nás spravilo nechutne bohatými. Namiesto toho však podala ockovi fotografiu.

Keď ju zbadal, vyskočil zo stoličky, akoby dostal elektrický šok. Potom potichu povedal: „Uvidel som ducha.“

„Máš fotku ducha?“ nadšene sa dožadoval Elliot.

„Dá sa to tak povedať,“ odvetil ocko, uprene hľadiac na fotografiu. „Som na nej ja – ešte veľmi dávno. Kde si ju našla?“

„Ach, len som sa prehrabávala starými skriňami,“ odvetila starká, „a tam som ju objavila.“

Podal ju mame, ktorá sa pri pohľade na ňu doširoka usmiala a potom ju podala mne.

Najprv som si myslel, že sú na nej len zvonové gate, ktoré sa vybrali na prechádzku. Boli fakt obrovské.

No potom som si uvedomil, že niekto ich má oblečené... Ocko.

Mal veľmi dlhé vlasy (až príliš) a na sebe nariasenú košeľu so zamatovým sakom. Okolo krku mal šatku a v uchu mu svietila strieborná kruhová náušnica.

„Už vtedy si bol vo *Šviháckych rebeloch*?“ spýtala sa mama.

„Čo to má, dokelu, byť?“ zaškeril som sa.

„Moja skupina,“ odvetil ocko. „Nie, toto bolo ešte predtým.“

„Koľko si mal rokov?“ spýtala sa mama.

„To si presne nepamätám,“ začal ocko.

„Ale ja áno,“ povedala starká. „Bolo to